

A

Άδικο θα ήταν να διακόψω κάπου τη λίστα διανομής της παράστασης και να συνοψίσω ένα μέρος των 24 ηθοποιών με ένα «κ.ά.». Αυτοί οι «και άλλοι», απόφοιτοι και σπουδαστές της Δραματικής Σχολής «Βλαδίμηρος Καυκαρίδης», όχι μόνο επέτρεψαν την πραγματοποίηση της ιδέας της Δέσποινας Μπεμπεδέλη, αλλά και συνέβαλαν στη γένεση αυτής της ιδέας. Υπολογίζοντας στη δεξαμενή της Σχολής το Σατιρικό τόλμησε να ανεβάσει τον «Καυκασιανό Κύκλο με την Κιμωλία» έχοντας εξ αρχής λυμένο τουλάχιστον το ένα πρόβλημα, της πληρότητας. Όμως (ο χώρος μου είναι περιορισμένος και τα «όμως» αρχίζουν νωρίς) δεν νομίζω ότι η πολιτική του Σατιρικού να βγάζει στη σκηνή παιδιά άγουρα και άψητα για μεγάλες δοκιμασίες, να ωφελεί είτε τους συμμετέχοντες νέους είτε τις ίδιες τις παραγωγές του, ειδικά την παραγωγή ενός έργου του Μπρεχτ. Το λαϊκό ως προς τη μορφή, το περιεχόμενο και την ιδεολογία έργο του Μπρεχτ βασίζεται σε μαζικές σκηνές, οι οποίες όμως αποτελούνται από συγκεκριμένους χαρακτήρες, από δουλεμένες από το συγγραφέα συμπεριφορές απέναντι στα διαδραματιζόμενα γεγονότα, από κοινωνικούς τύπους, η ενσάρκωση των οποίων, συχνά σε ελάχιστο σκηνικό χρόνο, απαιτεί ακρίβεια και αποτελεσματικότητα. Πιο βαρύ ακόμα φαινόταν το φορτίο όταν κάποιος από τους άπειρους ηθοποιούς έπαιζε σκηνές-«ντουέτα» με έμπειρους πρωταγωνιστές, τότε οι υποκριτικές ανισορροπίες έβλαπταν ολόκληρο το ντουέτο.

Το θεατρικό κρέντο του Μπρεχτ, το «δείχνω, σχολιάζω, διδάσκω» καλεί το σκηνοθέτη να δώσει μια στιλιστική λύση, στην οποία οι πιο πάνω τρεις λειτουργίες του μπρεχτικού θεάτρου να μη συνυπάρχουν σε μια απλή γραμμική παράταξη. Και αυτό συνεπάγεται, πρωτίστως, στο να βρεθεί τρόπος συνδυασμού της αποστασιοποιημένης παράδοσής του «μέσω θεάτρου μαθήματος» και

της ταυτόχρονης ενεργού ένταξης στα δρώμενα του αφηγητή, σχολιαστή, ποιητή, όπως αναφέρεται αυτός ο ρόλος στη διανομή της παράστασης. Δυστυχώς η σκηνοθεσία αυτού του στοιχείου, το ύψος που υιοθετήθηκε από τον Πάνο Μακρή, θύμιζαν περισσότερο ποιητή παρά ποιητή Μπρεχτ και η πολλή στη διάρκεια, αλλά θεατρικά μονότονη μουσική του Σάββα Σάββα αφαιρούσαν από τη φιγούρα –κλειδί της παράστασης τις βασικές της λειτουργίες. Ο ρυθμός της παράστασης χρειαζόταν εγρήγορση, η ύλη –συμπύκνωση και συμπίκνωση. Μπροστά στο γενικά ατελές φόντο η Μαριάννα Καυκαρίδου (Γρούσα) έφτασε σε πραγματικά καλό αποτέλεσμα. Τον Στέλιο Καυκαρίδη η πρεμιέρα τον βρήκε στην ανολοκλήρωτη πορεία προς το ρόλο του Αζντάκ που μπορεί και να έχει ήδη ολοκληρωθεί. Τα σκηνικά του Χάρη Καυκαρίδη πρότειναν ενδιαφέρουσες λύσεις.

«Ο Καυκασιανός Κύκλος με την Κιμωλία» του Μπέρτολτ Μπρεχτ από το Σατιρικό Θέατρο.

Μετάφραση και σκηνοθεσία: Δέσποινα Μπεμπεδέλη

Σκηνικά και κοστούμια: Χάρης Καυκαρίδης
Μουσική: Σάββας Σάββα

Σχεδιασμός φωτισμών: Γιώργος Λάζογλου
Παίζουν: Δέσποινα Μπεμπεδέλη, Στέλιος Καυκαρίδης, Πόπη Αβραάμ, Μαριάννα Καυκαρίδου, Σπύρος Γεωργίου, Βασίλης Μιχαήλ, Φώτης Αποστολίδης, Πάνος Μακρής, Μαρία Χριστοδούλου, Στέλλα Φιλιππίδου, Θωμάς Νικοδήμου, Μιχάλης Κορναράκης, Ιωάννα Λαμπροπούλου, Ανδρέας Ρόζου, Ήβη Χαρτσιώτη, Μάριος Κακουλλής, Χρίστος Κωνσταντινίδης, Σπύρος Γεωργιάδης, Βάσια Αντωνίου, Μάριος Στυλιανού, Μάρκος -Ιούλιος Δρουσιώτης, Χάρης Αριστείδου, Ιωάννης Χαλαλάμπους, Μάρκος Σπανού.